

TR

Kahve Dünyası'nın güncel sanat projesi Yanköşe'nin ağırladığı on ikinci çalışma, Türkiye'de 1980'lerden itibaren hız kazanan çarpık kentleşme sürecine, gecekondu kültürünün siyasal vaatlerle iç içe geçerek bugünün kent dokusunu nasıl şekillendirdiğine ve zamanla “kentsel dönüşüm” adı altında apartmanlaşarak aynı arsalarda çok katlı ama niteliksiz yapılara geçişe bir bakış sunar.

Yerleştirmede kullanılan çıkma pencereler, sanatçı tarafından Ayvalık ve çevresinden derlenerek bir araya getirilmiştir. Her biri farklı bir eve, farklı bir yaşama ve farklı bir hikâyeye ait olan bu pencereler, her insanın dünyaya açılan kendine özgü bir penceresi, yani bir bakış açısı olduğunu da hatırlatır. Yan yana geldiklerinde ise, tüm farklılıklarına rağmen ortak bir yaşamı ve birlikte var olma hâlini görünür kılan kolektif bir kent hafızasına dönüşürler.

Her biri farklı bir evden, farklı bir dönemden, farklı bir yaşamdan gelen bu pencerelere yeni bir işlev kazandırmaktan ziyade, onları birer arşiv malzemesi gibi yan yana getirerek kentin dönüşümünü anlatan ortak bir yüzeye dönüştüren TUNCA, pencereleri mimari efemeralar gibi kullanarak çalışmalarında sıklıkla yer verdiği hafıza, tarih ve geride kalan izler meselelerine de odaklanıyor.

ENG

The twelfth work hosted by Yanköşe, Kahve Dünyası's contemporary art project, casts a look at the acceleration of urban sprawl in Türkiye from the 1980s onwards, at how shanty construction culture, intermeshed with political pledges, has shaped the present-day urban fabric, and shifted in time, under the guise of “urban renewal”, towards multi-storey, albeit poor-standard constructions over the same plots.

The reclaimed windows used in this art installation have been collected and assembled by the artist from Ayvalık and its surroundings. Each of these windows, belonging to a distinct house, a distinct way of life, and a distinct story, reminds the viewers that every individual possesses their own unique window onto the world, in other words their unique perspective. When placed side by side, on the other hand, in spite of all their differences, they start to give rise to a collective urban memory, one that lays bare a shared manner of living and coexisting.

Rather than repurposing those windows, each of which stems from a different house, a different epoch, and a different life, by gathering them up side by side and treating each of them as an archival material, TUNCA transforms them into a common surface, telling the tale of the city's transformation. Besides, by handling those windows as architectural ephemera, the artist also raises such questions as memory, history, and the traces left behind, all of which frequently come up in his work.